

na wěcžne! My tola jemu ſklusčam. Wótz je naš Ssynę
ſa herbſtwo dał, a Ssyn je naš ſebi dobył ſe ſwojej drohej
krwju. S naſhim woprowanjom pſchiúdžem. do ruki na-
ſcheho praweho Ćenjefa, kotremuž po prawym ſklusčam, kiž
ma najpočniſche prawo na naš. Jeſuſ Khrystuſ budž naſch
knjes a budž naſcha wutroba we nowym lěcze. Schtož ſimy
hiſhče žiwi, to budž wón w naš žiwu. Niž naſcha, ale
jeho wola ſz o we wſchém ſtań! — — Budžemli tak ſami
jeho, dha njech nowe lěto pſchinjeſze, ſchtožkuſiž chze; dha
wſcho k naſhemu lěpſchemu ſz o wobroczi. Schtó chzył a
ſchto móhlo Božim džecžom ſchfodžic? Tež týſchnoſcz móže
jenož dokonjec, ſchtož je ſzwjath Duch ſapoczał. Tež týſch-
noſcz móže naš jenož bliże k Božej wutrobje pohanjec,
jenož hľubje do Khrystuſoweho ſnamjenja pſchekraſnijowac.
Tym, kiž Boha lubija, wſchitke wězny k lěpſchemu ſluža.
A hdvž my jeho lubujem, ſchto chze naš tehdyn wotdželic
wot jeho luboſcze? Zaſloſcz? abo ſtyſkuoſcz? abo pſchescz-
hanje? abo hľod? abo nahota? abo ſtrachota? abo mijec?
We wſchitkim tym pſchewinjem dale bóle pſches teho ſa-
meho, kiž je naš lubował. — Duž dha, w tym Ćenjeſu
lubowana woſzada, cžesczce Boha na waſhim cžele a na
waſhim duchu, ktraſz ſtaj Božej. Twarcze tež dale ſtroſchtne
ſwoju nadžiju na jeho hnadu, ktruž wam w Khrystuſu
Jeſuſu poſkiczuje. Podajcze ſz o Bohu ſa jeho wobſedzen-
ſtwo. A tón Ćenjeſ wſcheje možy a kraſnoſcze budze hižom
wjedžic, kaſ bý tež w nowym lěcze ſwoje wobſedzenſtwo
ſchfitował a žohnował. Duž dha, Ćenjeze, ſacžiu w hnadle
durje stareho a wocžiu w ſmilnoſczi durje noweho lěta.
Naſch wonkhód a naſch nutſkhód daj nam w tebi ſwjeczic,
o Jeſu! Hamjeń.

N o w e l ě t o .

W mjenje Boha Wótza, Ssyna a ſzwjateho Ducha! Hamjeń.

W Jeſuſu lubowana woſzada. Dženſa w nožy w dwa-
naczhich ſimy ſz o febrali a ſe stareho do noweho lěta ſastupili.
Stare lěto běchmy tu wcžera wjecžor ſ modlitwu a ſ Božim
ſłowom wobſankli. A po tym ſo ſcže dženſa wěſcze kóždy